

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

СЪВЕТ НА ЕВРОПА
ЕВРОПЕЙСКИ СЪД ПО ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛОТО МЕРДЖАНОВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № . 69316/01)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

22 май 2008 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

22/08/2008

Това решение може да претърпи редакционни промени.

По делото Мерджанов срещу България

Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), заседаващо в състав:

Пеер Лоренцен [Peer Lorenzen], *председател*,
Снежана Ботушарова [Snejana Botoucharova],
Володимир Буткевич [Volodymyr Butkevych],
Г-н Райт Марусте [Rait Maruste],
Ренате Йегер [Renate Jaeger],
Изабел Беро-Льофевр [Isabelle Berro-Lefèvre],
Миряна Лазарова Трайковска [Mirjana Lazarova Trajkovska],
съдии
и Клаудия Вестердик [Claudia Westerdiek }, *секретар на отделението*

след като обсъди въпросите в закрито заседание, проведено на 29 април 2008 г,

постановява следното решение, което беше прието на посочената по-горе дата:

ПРОЦЕДУРА

1. Делото е образувано по жалба (№ 69316/01) срещу Република България, подадена в Съда на 3 април 2001 г., съгласно член 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (“Конвенцията”) от българския гражданин, г-н Стоян Христов Мерджанов, роден през 1943 г. и живеещ в София („жалбоподателят”).

2. Жалбоподателят беше представен от г-жа И. Лулчева и г-жа З. Стефанова, адвокати практикуващи в София. Българското правителство (“правителството”) беше представено от правителствения агент г-жа М. Караджова, от Министерството на правосъдието.

3. На 8 декември 2005 г. Съдът реши да уведоми правителството за подадената жалба. Като прилага разпоредбите на член 29, алинея 3 на Конвенцията, той реши да се произнесе едновременно както за допустимост, така и по съществото на жалбата.

ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО

4. През седемдесетте и в началото на осемдесетте години на 20 век жалбоподателят е работил като журналист и старши инспектор в пропагандния отдел на Министерството на вътрешните работи.

A. Осъждане на жалбоподателя и произнасяне на присъда

5. През 1982 г. жалбоподателят напуска България и се установява първо в Швейцария, а след това в Съединените американски щати.

6. През 1983 г. Софийският военен съд, чието решение е потвърдено през същата година от военното отделение на Върховния съд, разглежда дело срещу жалбоподателя в негово отсъствие и го осъжда за измяна и шпионаж. Той е осъден на деветнадесет

години лишаване от свобода и конфискация на цялото му имущество и е лишен от софийско жителство.

7. През 1987 г., след завръщането на жалбоподателя в България през 1986 г., Общото събрание на Наказателната колегия на Върховния съд отменя тези решения и връща делото за ново разглеждане. През 1988 г. Софийският военен съд, чието решение е потвърдено през същата година от военното отделение на Върховния съд, осъжда отново жалбоподателя за измяна и шпионаж и го осъжда на шестнадесет години лишаване от свобода. Той го лишава също така от правото да живее в София и отнема цялото му имущество. Жалбоподателят изтърпява наказанието в затвора от април 1986 до декември 1989 г.

8. През април 1990 г. Общото събрание на наказателната колегия на Върховния съд отменя решението и произнася оправдателна присъда за жалбоподателя.

Б. Производството по Закона за отговорността на държавата за вреди от 1988 г.

1. Производството пред Софийски градски съд

9. На 14 май 1990 г. жалбоподателят подава жалба съгласно Закона за отговорността на държавата за вреди от 1988 г. (виж параграф 28 по-долу). Той посочва като ответник Министерството на вътрешните работи, Националната следствена служба, Софийската военна окръжна прокуратура, Върховната военна прокуратура, Софийския военен съд, Върховния съд, Софийския затвор и Общинския съвет на община Средец, като твърди, че всички те са участвали по различни начини в репресивните действия срещу него. Той претендира обезщетение за имуществени (включително пропуснати плащания, хонорарите на адвокатите, стойността на конфискуваното движимо имущество и апартамент и за загубите от ползването на това имущество) и неимуществени вреди, понесени като последица от воденото срещу него наказателно производство, конфискуването на имуществото му и неговото задържане.

10. Софийският градски съд разглежда делото в двадесет и едно заседания през периода от септември 1990 до март 1994 г. на интервали от един до три месеца. Тринадесет от тях са проведени преди 7 септември 1992 г. – датата, на която Конвенцията влиза в сила за България.

11. При разглеждането на делото съдът е изслушал редица свидетели и няколко вещи лица, които са представили експертни заключения относно стойността на конфискуваните от жалбоподателя апартамент и движимо имущество. По искане на жалбоподателя, някои от експертизите са били актуализирани, за да отразят увеличението на цените на апартамент и движимото имущество вследствие на високата инфлация в страната в периода между 1990 и 1994 г. Жалбоподателят е отстранявал или добавял ответници в пет случая. При приключване на производството ответници са Върховният съд, Главна прокуратура и министерствата на правосъдието, финансите и отбраната. Също така той е увеличавал два пъти размера на своите претенции. В два случая съдът му е дал указания да уточни и посочи по позиции своите претенции по отношение на всеки ответник.

12. Девет съдебни заседания (пет преди 7 септември 1992 и четири след тази дата) са били отлагани поради различни проблеми, за които вина имат държавните власти, като

например нередовно призоваване или връчване на документи на ответниците, или неполучаване навреме на заключенията на вещите лица.

14. С решение от 23 януари 1995 г. Софийски градски съд уважава частично претенциите на жалбоподателя срещу Върховния съд и Върховната прокуратура, като между другото твърди, че те са отговорни вместо подчинените им организации (Софийски военен съд и Софийска военна окръжна прокуратура), за вредите, понесени от жалбоподателя. Съдът е отхвърлил претенциите към другите ответници, като намира, че те не са реално отговорни държавни органи. Решението не е обжалвано и е влязло в сила.

2. Производство по съдебния преглед пред Върховния съд

15. На 28 май 1996 г. главният прокурор подава молба пред Върховния съд за преразглеждане на решението на Софийски градски съд.

16. На 2 декември 1996 г. Върховният съд отменя решението и връща делото за повторно разглеждане. Той твърди, че Софийски градски съд не е установил действителните ответници по молбата на жалбоподателя. Становището на съда е, че държавният орган, който е отговорен за вредите, произтичащи от действията на Софийската военна окръжна прокуратура, Софийския военен окръжен съд и Военното отделение на Върховния съд е Министерството на отбраната, от чийто бюджет те се финансират.

3. Второ разглеждане на делото от Софийски градски съд

17. По време на второто разглеждане на делото, което започва през ноември 1997 г. и завършва през февруари 2003 г. Софийски градски съд провежда осемнадесет съдебни заседания на интервали от три до седем месеца. Съдът е допуснал като доказателство три експертни заключения. При започване на производството отвеници са били Върховният съд, Върховната прокуратура и министерствата на правосъдието и отбраната.

18. Единадесет заседания са били отложени по вина на държавните органи, като например нередовно призоваване или връчване на документи на ответниците, или неполучаване навреме на заключенията на вещите лица.

19. Три съдебни заседания са били отложени по вина на жалбоподателя: едно, поради това, че той е бил в болница и не е можел да присъства, а другите две защото е поискал изготвяне на експертизи. Той сменя ответниците четири пъти, тъй като някои от тях престават да съществуват и са наследени от други организации и както е видно той е решил, че двете министерства не са отговорни.

20. С решение от 14 април 2003 г. Софийски градски съд частично уважава и частично отхвърля претенциите на жалбоподателя спрямо Върховния касационен съд, Софийския военен съд, Специалната следствена служба и Прокуратурата. Той отбелязва също така, между другото, че предишното произнасяне на Върховния съд относно отговорността на Министерството на отбраната за действията на военните съдилища и прокуратурите (виж параграф 16 по-горе) вече не е уместно, тъй като след

законодателните промени тези организации понастоящем се финансират от бюджета на съдебната власт.

4. Производството пред Софийски апелативен съд

21. Това решение се обжалва както от жалбоподателя, така и от Софийска градска прокуратура. Жалбоподателят е поискал четири експертни заключения относно стойността на конфискуваното от него имущество и друго експертно заключение относно сумата на дължимите лихви.

22. Софийският апелативен съд разглежда делото на шест съдебни заседания, проведени в периода от април 2004 г. до януари 2006 г. на интервали приблизително от четири до пет месеца. Едно от тях е било отложено поради нередовното призоваване на един от ответниците.

23. След като допуска увеличаване на претенциите на жалбоподателя и въпреки първоначалното си нежелание, назначава четирите експертизи, поискани от жалбоподателя, през януари 2005 г. съдът отменя тези действия и решава да започне производството наново, тъй като е забелязал, че погрешно е призовал като ответник Специалната следствена служба, вместо Националната следствена служба, която я е наследила през 2002 г.

24. С решение от 28 март 2006 г. Софийският апелативен съд отменя присъдата на Софийски градски съд и уважава частично претенциите на жалбоподателя спрямо Прокуратурата, Националната следствена служба, Софийския военен съд и Върховния касационен съд. Той счита също така, че организацията, отговорна за вредите вследствие на конфискацията на имуществото на жалбоподателя е държавата, а не горе изброените органи и съответно постановява тя да заплати обезщетение на жалбоподателя.

5. Производството пред Върховния касационен съд

25. Жалбоподателят, Прокуратурата и държавата, представена от Министерството на финансите, са обжалвали по пунктовете на закона.

26. След проведеното на 2 юни 2007 г. заседание, на 20 юли 2007 г. Върховният касационен съд потвърждава частично решението на Софийския апелативен съд, частично го променя, като увеличава сумата за неимуществени вреди, присъдени на жалбоподателя, и частично го отменя, като връща частта от делото, която се отнася до отменената част на решението за повторно разглеждане от Софийски градски съд. Между другото той намира, че като е разпоредил държавата да заплати на жалбоподателя обезщетение за вредите, първоинстанционният съд се е произнесъл по иск, който не е бил правилно адресиран до него. Държавата не е била посочена като ответник и не е била страна по делото. По-нататък съдът намира, че жалбоподателят е направил грешка като е поискал обезщетение за щетите, произтичащи от конфискацията от Националната следствена служба, Прокуратурата, Софийския военен съд и Върховния касационен съд. Те не са отговорни, тъй като действителният ответник по тези претенции е самата държава. Съдът отправя критика към съдилищата от по-долна инстанция за това, че в диспозитивната част на техните решения не посочват ясно отделните претенции и затова, че не са изяснили процесуалната позиция на Министерството на финансите.

6. Трето разглеждане на делото от Софийския градски съд

27. По последна информация на страните от 4 септември 2007 г. производството отново е висящо пред Софийски градски съд.

II. РЕЛЕВЕНТНО ВЪТРЕШНО ПРАВО И ПРАКТИКА

28. Законът, който урежда деликтните искове срещу държавата е Законът за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани“ (това е първоначалното заглавие; на 12 юли 2006 г. то е променено на Закон за отговорността на държавата и общините за вреди). В член 1 е уредена отговорността на административните органи, а в член 2 се урежда отговорността на съдилищата и на следствието и прокуратурата. В член 7 е предвидено, че иск за обезщетение трябва да бъде предявен спрямо органите, чиито незаконосъобразни актове, действия или бездействия са причинили вредите. Със задължително тълкувателно решение (тълк. реш. № 3 от 22 април 2004 г. на ВКС по тълк.д. № 3/2004 г., ОСГК), издадено на 22 април 2004 г. Пленарното събрание на гражданската колегия на Върховния касационен съд разрешава редица спорни въпроси, отнасящи се до конструкцията на различни разпоредби на Закона и в частност, изяснява въпроса за истинските ответници при деликтните искове при различни форми на неправомерни действия на длъжностни лица.

ПРАВОТО

I. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6, АЛИНЕЯ 1 НА КОНВЕНЦИЯТА

29. Жалбоподателят твърди, че продължителността на производството съгласно Закона за отговорността на държавата за вреди от 1988 г. е в нарушение на член 6, алинея 1 на Конвенцията, който гласи следното:

„При решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения ..., всяко лице има право на ... гледане на неговото дело в разумен срок от ... съд...”

А. Допустимост

30. Съдът счита, че тази жалба не е явно необоснована по смисъла на член 35, алинея 3 на Конвенцията, нито че тя е недопустима на каквото и да е друго основание. Следователно тя трябва да бъде обявена за допустима.

Б. По съществото

31. Периодът, който трябва да бъде взет под внимание не започва да тече от 14 май 1990 г., когато жалбоподателят е подал жалбата (виж параграф 9 по-горе), а от 7 септември 1992 г., когато Конвенцията влиза в сила по отношение на България. Все пак, за да се определи дали изтеклият след тази дата срок е разумен, необходимо е да се отчете фазата, която производството е достигнало по това време (виж между другото делото *Рачеви срещу България*, [*Rachevi v. Bulgaria*], № 47877/99, § 70, 23 септември 2004 г.). На 7 септември 1992 г. производството е било висящо вече от около две години и пет месеца и делото е било разглеждано от първоинстанционния съд.

32. По последна информация на страните от 4 септември 2007 г. производството е висящо за трети път пред Софийски градски съд (виж параграф 27 по-горе). Така времето, изтекло от завеждане на иска на жалбоподателя е повече от седемнадесет години, от които най-малко петнадесет години след 7 септември 1992 г. При определянето на продължителността на срока, който ще бъде взет под внимание обаче, Съдът трябва да извади периода между януари 1995 г., когато Софийски градски съд произнася своята първа присъда по делото, и декември 1996 г., когато Върховният съд решава да отмени тази присъда и да възобнови производството (виж параграфи 14 и 16 по-горе). Това е така, защото при продължителните производства Съдът взема под внимание само периодите, когато делото е било в действителност висящо пред съдилищата, т.е. когато няма ефективна присъда, решаваща същността на спора, и когато съдилищата са длъжни да издадат такова решение. Не се включват периодите, когато присъдата е била в сила преди да е отменена в производството по съдебния преглед, или периодите, когато националните съдилища решават дали да възобновят разглеждането на делото (виж между другото Ярославцев срещу Русия [*Yaroslavtsev v. Russia*], № 42138/02, § 22, 2 декември 2004 г.; Павлюлинец срещу Украйна [*Pavlyulynets v. Ukraine*], № 70767/01, § 41, 6 септември 2005 г.; и Алиута срещу Румъния [*Aliuță v. Romania*], № 73502/01, § 16, 11 юли 2006 г.). Така че, срокът който следва да се вземе предвид е малко над тринадесет години за трите нива на съдебното производство.

33. Разумността на продължителността на производството трябва да бъде оценена в светлината на обстоятелствата по делото и във връзка със следните критерии: сложността на делото, поведението на жалбоподателя и съответните органи и какъв е бил интереса на жалбоподателя (виж измежду многото други дела, *Рачеви*, цитирано по-горе, алинея 73).

34. Страните представиха подробни аргументи за начина, по който тези критерии трябва да се прилагат в настоящия случай.

35. Съдът счита, че делото не е от особено правна сложност, но до известна степен е сложно от фактическа и процедурна гледна точка, тъй като жалбоподателят търси обезщетение за вреди от няколко организации, повечето от които са реорганизирани след политическите и административни промени в България след 1989 г., и неговите претенции се отнасят за различни вреди, някои от които изискват експертно доказване. Тези характеристики не могат обаче да обяснят продължителността на производството.

37. Въпреки че делото не се отнася до прехраната или друг извънредно спешен въпрос за жалбоподателя, неговият предмет на обсъждане – получаването на обезщетение за репресиите, на които той е бил подложен по време на комунистическия режим – струва ни се е важен за него.

37. Съдът намира, че жалбоподателят е допринесъл, поне до известна степен, за продължителността на производството. Отсъствието му и това на неговия адвокат са станали причина да отлагането на две заседания (виж параграфи 13 и 19 по-горе). Също така той е сменял ответниците девет пъти, увеличил е претенциите в четири случая и е поискал допълнителни експертизи (виж параграфи 11, 13, 19 и 23 по-горе). Това неизбежно усложнява производството и става причина за допълнителни отлагания.

38. Съдът не е убеден обаче, че отговорността за произтеклите забавяния пада изцяло върху жалбоподателя. Що се отнася до промяната на ответниците, като че ли още от

самото начало на процеса съществува някаква неяснота относно това кои държавни органи са действителните ответници по делото, възбудено от жалбоподателя. В действителност това е въпрос, по който всички съдебни инстанции са изразили становище (виж параграфи 14, 16, 20, 24 и 26 по-горе). Вероятно това объркване се дължи от една страна на промените в държавната административна структура след 1989 г., което е обективен фактор, а от друга страна, на оставащото винаги неясно регулиране на въпроса кои организации са отговорни за различните форми на вероятно неправомерно поведение на длъжностните лица (виж параграф 28 по-горе). В една правна система, където водещ е принципът за върховенство на закона, информацията за това кои са държавните административни органи, отговорни за различни сфери на дейност и призвани да отговарят по граждански искове, следва да е прозрачна и лесно достъпна (виж *Додов срещу България*, № . 59548/00, § 113 *in fine*, ЕКПЧ 2008-...).

39. Жалбоподателят не може да бъде упрекван за увеличаване на неговите претенции и за искането на нови експертизи, въпреки че, правейки това той може да е причинил удължаване на производството. Това са процедурни инструменти, с които той се е опитал да предотврати намаляване на стойността на исковете си поради високото ниво на инфлация (виж делото *Рачеви срещу България*, § 81 *in fine*, с по-нататъшните препратки).

40. Относно забавянията, причинени от органите, Съдът счита, че има три основни причини – като всички се дължат на тях – за продължителността на производството: (i) невъзможността на различните съдебни инстанции да посочат ясно организациите, отговорни за различните вреди, нанесени на жалбоподателя (виж параграфи 14, 16, 20, 24 и 26 по-горе), (ii) големият брой съдебни заседания, проведени от Софийски градски съд по време както на първоначалното, така и на второто разглеждане на делото, и от Софийския апелативен съд (виж параграфи 10, 17 и 22 по-горе) и (iii) многобройните отлагания, дължащи се най-често на нередовното призоваване на ответниците от Софийски градски съд и на невъзможността да получи своевременно експертните заключения (виж параграфи 12 и 18 по-горе).

41. По отношение на първия от тези фактори, Съдът се позовава на своите констатации в параграф 38 по-горе. Що се отнася до втория, Съдът намира, че въпреки че многобройните искове на жалбоподателя са могли да наложат повече изслушвания, отколкото при обикновеното гражданско производство, като че ли броят на съдебните заседания в по-голямата си част се дължи на неправилното управление на разглеждането на делото от страна на съда. Например, през януари 2005 г. производството пред Софийски апелативен съд е трябвало да започне отново заради проста процесуална грешка, която е могла да бъде забелязана и отстранена още от самото начало (виж параграф 23 по-горе). Броят на отлаганията поради непризоваване на ответниците също е впечатляващ, като се има предвид, че всички те са държавни организации, чийто адрес би трябвало да бъде добре известен на съдилищата и на които процесът на връчване на призовки не би следвало да представлява проблем (виж *mutatis mutandis*, делото *Додов*, цитирано по-горе, § 113 *in limine*). Може да се счита, че за ненавременното представяне на експертните заключения вина имат също и органите (виж делото *Рачеви*, цитирано по-горе, § 90, с по-нататъшните препратки).

42. Към посочените забавяния трябва да се прибавят и онези, които следват от все по-дългите интервали от време между заседанията, насрочвани от Софийски градски съд – докато първоначално тези интервали са от порядъка на един до три месеца, по-късно те

са проточват от три до седем месеца (виж параграфи 10 и 17 по-горе). Необходимо е да се отбележи също така, че при първото разглеждане на жалбата на жалбоподателя този съд издава присъда около девет месеца след като делото е било готово за разрешаване. И накрая, Съдът отбелязва, че Софийски градски съд започва да разглежда делото за втори път около единадесет месеца след като неговото първо решение е отменено от Върховния съд, а Софийски апелативен съд започва разглеждането на делото около една година след второто решение на Софийски градски съд (виж параграфи 16, 17, 20 и 22 по-горе).

43. Предвид горе изложеното Съдът намира, че делото на жалбоподателя не е решено в „разумен срок”, в нарушение на член 6, алинея 1 на Конвенцията.

III. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

44. Член 41 от Конвенцията гласи следното:

“Ако съдът установи, че е имало нарушение на конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на високодоговарящата страна допуска само частично обезщетение за последиците от това нарушение, съдът присъжда, ако това е необходимо, справедливо удовлетворение на потърпевшата страна.”

A. ВРЕДИ

45. Жалбоподателят претендира за 30,000 евро за претърпени неимуществени вреди, произтичащи от прекомерната продължителност на производството.

46. Правителството не е изразило становище по-този въпрос.

47. Съдът счита, че в резултат на нарушението на член 6, алинея 1 жалбоподателят е претърпял страдания и тревоги. Като отсъжда справедливо, както изисква член 41, Съдът му присъжда 7,000 евро, както и всички евентуално дължими върху тази сума такси и данъци.

Б. Съдебни разходи

48. Жалбоподателят иска възстановяване на 2,400 евро за хонорари на адвокатите при разглеждане на делото от националните съдилища и 7,800 евро за адвокатски хонорари за производството пред Съда. Той претендира също така за 180 евро за разходи за преводи и канцеларски материали и пощенски услуги. Жалбоподателят е представил договора с неговия адвокат за хонорара му, договорите за преводи, платежни документи и фактури.

49. Правителството не е изразило становище по въпроса.

50. Съгласно съдебната практика на Съда, жалбоподателите имат право на възстановяване на разходи и разноски само доколкото е доказано, че те са били действително направени, че са нужни и разумни като размер. Претендираните хонорари на адвокатите по съдебните производства пред националните съдилища се отнасят за представителството на жалбоподателя в тези производства. Така че те не представляват разходи, направени по необходимост при търсенето на обезщетение за нарушение на Конвенцията, констатирано по настоящото дело (виж делото *Кюркчян срещу България*

[*Kiurkchian v. Bulgaria*], № 44626/98, § 81, 24 март 2005 г., с по-нататъшните препратки). По отношение на претендираните във връзка с производството в Страсбург суми, имайки предвид информацията, която Съдът притежава и горните критерии, той счита за уместно да присъди сумата от 1,200 евро, заедно с евентуалните данъци и такси, които биха могли да бъдат начислени на жалбоподателя върху тази сума.

В. Лихва за забава

49. Съдът счита за уместно лихвата за неизпълнение да бъде обвързана с пределната ставка по заеми на Европейската централна банка, към която се добавят три процентни пункта.

ПО ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Обявява* жалбата за допустима;

2. *Счита*, че е налице нарушение на член 6, алинея 1 на Конвенцията;

3. Счита

(а) че държавата-ответник следва да заплати на жалбоподателя, в срок от три месеца от влизането в сила на решението съгласно член 44, алинея 2 от Конвенцията, следните суми, като левова равностойност по курса, приложим в деня на плащането:

(i) 7,000 евро (седем хиляди евро), заедно с евентуалните данъци и такси върху тази сума, като обезщетение за неимуществени вреди;

(ii) 1,200 евро (хиляда и двеста евро), заедно с евентуалните данъци и такси върху тази сума, които биха могли да бъдат начислени на жалбоподателя, за разходи и разноси;

(б) че от изтичането на упоменатия по-горе тримесечен срок до плащането се дължи проста лихва върху горепосочените суми в размер на пределната ставка по заеми на Европейската централна банка през срока на неизпълнение, увеличена с три процента;

4. *Отхвърля* останалата част от претенциите на жалбоподателя за справедливо удовлетворение.

Изготвено на английски език и съобщено писмено на 22 май 2008 г., съгласно член 77, алинеи 2 и 3 от Правилника на Съда.

Пеер Лоренцен, председател

Клаудия Вестердик, секретар